

12 noiembrie – 18 noiembrie

Sânge nevinovat

Textul de memorat: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” (Evrei 11:1)

Scriitorul de origine algeriană Albert Camus s-a zbatut mult să dezlege problema suferinței umane. În romanul *Ciuma*, el utilizează ciuma ca metaforă a relelor care le produc oamenilor durere. La un moment dat, el descrie scena sinistră a morții unui băiat afectat de această boală gravă. Un preot, martor la tragedie, îi spune apoi unui medic care se aflase și el de față: „Este revoltător, pentru că asta întrece puterea noastră de înțelegere. Dar poate că trebuie să iubim ce nu putem să înțelegem.”

Doctorul îi dă furios următoarea replică: „Nu, părinte. Eu am altă părere despre iubire. Și voi refuza până la moarte să iubesc un sistem de lucruri în care copiii sunt supuși torturii!” - Albert Camus, *The Plague* (Ciuma), p. 218

Și în scena aceasta, și în fragmentele din cartea lui Iov studiate până aici găsim aceleași răspunsuri simpliste și nesatisfăcătoare la o problemă deloc simplă. Și Iov, și doctorul acesta știau că ele nu corespundeau realității cu care se confruntau. De aici și provocarea: Cum să găsim răspunsuri logice la o situație care de multe ori pare ilogică? Săptămâna aceasta, vom continua studiul început săptămâna trecută.

Duminică, 13 noiembrie – Protestul lui Iov

Elifaz, Bildad și Țofar aveau dreptate: Dumnezeu chiar pedepsește răul. Însă ei nu aveau dreptate în cazul lui Iov. Suferința lui Iov nu era un exemplu de *dreptate retributivă*, de pedeapsă pentru o faptă rea. Nu era o pedeapsă de la Dumnezeu pentru păcatele lui, cum fusese în cazul lui Core, Datan și Abiram, de pildă, și nu era nici o consecință a păcatelor lui, cum se întâmplă în cele mai multe cazuri. Nu, Iov era un om fără prihană; Dumnezeu însuși afirmă acest lucru (vezi Iov 1:8). El nu merita suferința aceea și știa foarte bine că nu o merita. De aceea nu a cedat la poziția lui și s-a plâns cu atâta amar.

1. Ce îi spune el lui Dumnezeu și de ce sunt justificate cuvintele lui în situația dată? Iov, capitolul 10

Nu pun oamenii credincioși întrebări asemănătoare în circumstanțe deosebit de tragice? *De ce, Doamne, Te-ai mai chinuit să mă aduci la existență?* Sau: *De ce Te porți așa cu mine?* Sau: *N-ar fi fost mai bine să nu mă fi născut, decât să trec prin atâtea?*

Să reținem că motivul pentru care lui Iov îi era atât de dificil să găsească explicația este tocmai faptul că se știa credincios lui Dumnezeu: „... Când știi bine că nu sunt vinovat și că nimeni nu mă poate scăpa din mâna Ta?” (Iov 10:7).

Situația lui este paradoxală: Iov nu suferea din cauza păcatului său, cum afirmau prietenii lui, ci din cauză că era un om foarte credincios, cum se arată în primele două capitole ale cărții. El n-avea de unde să știe că aceasta era cauza și, chiar dacă ar fi aflat-o, probabil că n-ar fi fost mai puțin mâhnit și frustrat.

În același timp, situația lui, deși unică, este totodată universală, deoarece are de-a face cu problema universală a suferinței și mai ales cu cazurile în care suferința pare a fi disproporționată în raport cu răul săvârșit. Șoferul care depășește viteza legală nu poate fi sancționat la fel ca acela care, depășind-o, lovește mortal pe cineva!

Ce îi poți spune cuiva care consideră că suferă pe nedrept?

Luni, 14 noiembrie – „Sânge nevinovat”?

Se vorbește mult despre suferința oamenilor „nevinovați”. Chiar Biblia folosește expresia „sânge nevinovat” (Isaia 59:7, Ieremia 22:17, Ioel 3:19), de regulă în contextul atacării sau chiar al uciderii unor oameni care își văd liniștiți de viața lor. În sensul acesta, da, în lumea noastră se varsă mult sânge nevinovat.

Pe de altă parte totuși, Biblia declară că toți oamenii sunt păcătoși și corupți. Apare atunci nevoia de a redefini termenul „nevinovat”. Dacă toți au păcătuit, dacă toți au călcat Legea lui Dumnezeu, atunci cine este cu adevărat fără vină? Cum spunea cineva: „Certificatul de naștere este dovada că ești păcătos.”

Deși teologii și cercetătorii au dezbătut secole la rând problema relației dintre om și păcat, Biblia arată clar că păcatul a avut impact asupra tuturor oamenilor. Ideea păcătoșeniei omului nu se găsește numai în Noul Testament. Acesta o preia de fapt din Vechiul Testament și o dezvoltă.

2. Ce ne spun textele următoare despre realitatea păcatului? 1 Împărați 8:46; Psalmii 51:5; Proverbele 20:9; Isaia 53:6; Romani 3:10-20.

Pe lângă mărturia clară a Scripturii, orice om care l-a cunoscut pe Domnul, care a înțeles câtuși de puțin bunătatea și sfințenia Sa are dovada realității păcătoșeniei umane în propria experiență. Și atunci, cine dintre noi (excluzând bebelușii și copiii mici, despre care vom discuta mai târziu) este cu adevărat „nevinovat”?

Pe de altă parte însă, nu aceasta este de fapt problema. Iov era un om păcătos; din acest punct de vedere, el nu era nevinovat, după cum nici copiii lui nu erau nevinovați. Și totuși ce a făcut el sau ce au făcut ei ca să merite o astfel de soartă? Nu este aceasta cea mai importantă întrebare pe care ar trebui să și-o pună oamenii atunci când discută despre suferință? Iov se opune „întăriturilor de lut” (Iov 13:12) ale prietenilor săi, cu convingerea că tot ce i se întâmpla nu era pe merit.

Când îl cunoaștem pe Dumnezeu și sfințenia lui și ne dăm seama de păcătoșenia noastră, de ce nevoie a noastră devenim conștienți?

Marți, 15 noiembrie – Soartă nedreaptă

3. Ce adevăr îi prezintă Elifaz lui Iov? Iov 15:14-16

Elifaz afirmă un nou adevăr, de data aceasta cu privire la păcătoșenia tuturor oamenilor. Păcatul este o realitate universală a vieții pe pământ, la fel și suferința. Este știut că toată suferința umană își are cauza ultimă în păcat. Și Dumnezeu poate folosi suferința ca mijloc pentru a ne învăța lecții importante: „Dumnezeu îl încearcă întotdeauna pe poporul Său în cuptorul suferinței. În dogoarea focului din cuptor se separă zgura de aurul adevărat al caracterului creștin.” - Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, ed. 2015, p. 123

Dar, când discutăm despre suferință, se mai ridică o întrebare: Cum ne explicăm suferința din care nu iese nimic bun? Ce rost are suferința în cazul celor care mor pe loc, fără să mai fie timp pentru separarea zgurii de aurul caracterului? Ce rost are suferința celor care nu știu nimic despre Dumnezeul adevărat și care n-au auzit de El niciodată? Ce putem spune despre cei care în urma suferinței devin și mai supărați, și mai furioși, și mai împotriviți față de Dumnezeu? Nu putem ignora aceste situații și nici nu putem să dăm un răspuns stereotip, dacă nu vrem să facem aceeași greșală ca acuzatorii lui Iov!

Și ce lucru bun iese din moartea violentă a animalelor surprinse de un incendiu în pădure? Dar din moartea miilor de victime ale unei catastrofe naturale sau a civililor într-un război? Ce lecții ar fi putut învăța ei sau rudele lor apropiate în ultimele secunde de viață? Iar unii ar putea pune întrebări nu numai despre moartea copiilor lui Iov, ci și despre moartea slujitorilor lui care au fost trecuți „prin ascuțișul săbiei” (Iov 1:15,17) sau care au fost arși de vii de „focul lui Dumnezeu” (vers. 16).

Da, Iov și acuzatorii lui puteau învăța ceva de aici și, prin credințioșia lui Iov, acuzațiile lui Satana puteau fi respinse, dar soarta acestor oameni pare nedreaptă. Suferința lor nu este justificată.

Și acum se petrec asemenea lucruri. Un copil de șase ani moare de cancer. Este soarta lui dreaptă? O studentă de douăzeci de ani este scoasă cu forța din mașină și abuzată sexual. Este drept? O mamă a trei copii moare la

treizeci și cinci de ani într-un accident de mașină. Este corect să moară? Ce putem spune despre japonezii care și-au pierdut viața în cutremurul din 2011? S-au făcut vinovați de ceva ca să merite o astfel de moarte? Dacă nu, atunci nici soarta lor n-a fost dreaptă. Acestea, da, întrebări grele!

Miercuri, 16 noiembrie – „Ajunge zilei necazul ei...”

4. Citește textele următoare și observă soarta celor menționați în ele. A fost dreaptă soarta lor?

Iov 1:18-20 _____

Geneza 4:8 _____

Exodul 12:29,30 _____

2 Samuel 11:17 _____

Ieremia 38:6 _____

Matei 14:10 _____

Evrei 11:35-38 _____

Biblia reflectă o realitate crudă a existenței în lumea noastră căzută: răul și suferința sunt reale. Numai cine citește superficial Biblia și scoate niște texte din context poate trage concluzia că viața aici ar fi dreaptă, corectă și bună și că, dacă îi rămânem credincioși lui Dumnezeu, vom fi scutiți de suferință. Este adevărat că ascultarea de Domnul ne poate aduce mari binecuvântări acum, dar aceasta nu înseamnă că ea ne-ar feri complet de suferință. Cazul lui Iov este concludent!

În Predica de pe Muntele Fericirilor, Isus ne-a îndemnat să ne punem încrederea în Dumnezeu și să nu ne îngrijorăm gândindu-ne ce vom mânca, ce vom bea sau cu ce ne vom îmbrăca. Și, pentru a arăta de ce putem avea încredere că Dumnezeu este bun și are grijă de nevoile noastre, El a dat exemple din natură. Iar în concluzie a spus: „Nu vă îngrijorați dar de ziua de mâine... Ajunge zilei necazul ei” (Matei 6:34).

Observă afirmația: *Ajunge zilei necazul ei*. Isus n-a negat prezența, chiar zilnică, a răului (dintr-un cuvânt grecesc care poate avea sensul de „răutate”, „barbarie” și „malițiozitate”). Dimpotrivă, a admis-o. El a recunoscut prevalența și prezența răului în existența noastră cotidiană. Și cum ar fi putut să nu recunoască? Fiind Domnul, El cunoaște răul din lumea aceasta mai bine decât oricare dintre noi.

Cine nu a simțit cât de nedreaptă și de amară poate fi viața? Cum ne ajută faptul că Isus a recunoscut realitatea existenței răului?

Joi, 17 noiembrie – Lucrurile nevăzute

5. Citește Proverbele 3:5. Este un text bine cunoscut, dar cum îl putem aplica la problema suferinței?

Cazul lui Iov, deși unul extrem de rar, reflectă trista realitate a suferinței umane în lumea aceasta căzută. Și nu numai cazul lui, ci și alte cazuri descrise în Biblie ne dovedesc această realitate. Avem chiar în preajma noastră astfel de dovezi. Cu toții suntem mai mult sau mai puțin afectați de suferință.

„Omul născut din femeie are viața scurtă, dar plină de necazuri. Se naște și e tăiat ca o floare; fuge și piere ca o umbră” (Iov 14:1,2).

Așadar, întrebarea la care ne străduim să găsim răspuns este aceasta: Cum explicăm suferința? Ce sens are suferința care ni se pare nedreaptă? Ce rost are suferința oamenilor nevinovați? După cum am văzut în studiul 2, marea luptă, ca temă-reper a Bibliei, ne ajută să explicăm existența răului în lumea noastră.

Dar chiar și așa, ne este dificil să înțelegem de ce se petrec unele lucruri. Uneori - mai bine zis, deseori - se întâmplă lucruri care par lipsite de sens. În astfel de momente, când ne este greu să le pricepem, avem nevoie să ne încredem în bunătatea lui Dumnezeu. Avem nevoie să învățăm să ne punem încrederea în El, chiar dacă răspunsurile nu sunt ușor de găsit și chiar dacă nu vedem că ar putea ieși ceva bun din răul și suferința respectivă.

În Evrei 11:1 citim: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” Pornind de la lucrurile pe care le vedem, cum putem învăța să ne punem încrederea în Dumnezeu pentru lucrurile pe care nu le vedem? A reușit Iov să învețe lecția aceasta?

Vineri, 18 noiembrie – Un gând de încheiere

Problema suferinței umane nu este deloc simplă. Cartea lui Iov ne dezvăluie un plan mai larg al suferinței, la care altfel n-am avea acces, dar, chiar așa, nu ne dă răspuns la toate întrebările.

Există însă o diferență fundamentală între cei care încearcă să dezlege problema suferinței fără Dumnezeu și cei care încearcă să o dezlege cu Dumnezeu. Însă, atunci când crezi în existența lui Dumnezeu, problema durerii devine și mai încurcată, din cauza întrebărilor inevitabile pe care le ridică existența Sa și existența concomitentă a răului și suferinței. Pe de altă parte, avem un avantaj pe care ateii nu-l au: posibilitatea de a afla răspunsul. (Există dovezi că, în ultima parte a vieții sale, Camus, autorul romanului *Ciuma*, despre care se amintea la secțiunea de sâmbătă, omul care căuta să găsească un răspuns la problema suferinței a dorit să fie botezat; a decedat însă la scurt timp, într-un accident de mașină.)

Noi avem speranța aceasta: „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apocalipsa 21:4). Până și cei care nu cred această făgăduință și alte făgăduințe din Biblie sunt nevoiți să admită că viața ar fi cu mult mai frumoasă dacă ar avea această speranță și dacă n-ar trăi sub apăsarea gândului că tot ce-i așteaptă după atâta zbucium este neființa și că existența lor este lipsită de sens!

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Psalmii 4-10

1. Cum este înconjurat cel neprihănit de bunăvoința Domnului?
2. Ce anume l-a determinat pe psalmist să se întrebe ce este omul?
3. Cine nu este uitat pe vecie?
4. Cine și de ce nu poate vedea judecățile Domnului?

Calea către Hristos, capitolul 12

5. Care este adevărata cauză a îndoielii și scepticismului?